

Božanski govor kojeg je Bhagavān Sri Sathya Sai Baba održao u Prasanthi Nilayamu 27. rujna 2009. godine prigodom završetka proslave Dasare

Prije svega, poštuju majku

Nekada davno posvuda je vladala tama. Nije bilo ljudi niti nikakvih drugih stvorenja. Posvuda je vladala samo gusta tama. Nakon toga je počela padati strašna kiša, koja je padala godinama i kao posljedica potopa stvoreni su oceani i uzdigle su se planine. S vremenom su se na nebu pojavile zvijezde. Zasjele su i Sunce i svoje je zrake prosulo po Zemlji. Oceani i nebo poprimili su plavu boju. Plava je boja obilježje prostranosti što se isto tako odnosi na oceane i na nebo. Bog isto tako ima obilježje prostranosti i zato ga se obično prikazuje plavom bojom. Postupno su se na Zemlji pojavile šume i brežuljci, kukci i druga stvorenja, ptice i zvijeri počeli su rasti. Milijuni najraznovrsnijih stvorenja kao i ljudska bića počeli su nastanjivati Zemlju.

Jednom sam prilikom, davno, posjetio sam Anantapur. Tada sam još bio jako mlad. Odsjeo sam u domu jednog dužnosnika tog okruga. Došao je i kazao mi: 'Svami! Ovdje ima puno jelena. Molim te uzmi dva i povedi ih sobom kako bi živjeli u Tvom ašramu.' Zgrada u Prasanthi Nilayamu tada još nije bila izgrađena. Doveo sam ta dva jelena i prvo su vrijeme boravili u Bangaloreu. S vremenom su se razmnožili tako da je jelena bilo na stotine. Više nije bilo dovoljno prostora kako bi se tamo mogli nesmetano kretati. Zato su preseljeni u Prasanthi Nilayam gdje su smješteni u poseban park jelena. Na isti takav način se sve ono što je Bog stvorio svakoga dana umnožava.

Počela je padati kiša. Vidim da su neke gospođe već potpuno mokre od kiše. Pustite ih da uđu. I muškarce! Žao mi je što toliko ljudi na ženskoj i na muškoj strani stoji vani na kiši kako bi prisustvovali daršanu i vidjeli Svamija te čuli govor. Nitko ne može proniknuti u tajnu Božjih djela.

Kada sam polazio srednju školu u Kamalapuramu, malom gradu u blizini Kadape, koja je u to vrijeme bila središte okruga današnje države Andra Pradesh, bio sam jako mlad i nizak rastom. Svake se godine održavao i svečano obilježavao veliki seoski sajam u mjestu nazvanom Pushpagiri, koje se nalazilo između Kamalapurama i Kadape. Jednog nam je dana učitelj tjeleovježbe u školi kazao: 'Sljedeći tjedan će se u Pushpagiriju održati veliki stočni sajam. Ljudi iz cijelog okruga i okolnih sela doći će i sudjelovati na sajmu. Iz naše škole bi trebali poslati dobrovoljce koji bi pomagali u usmjeravanju kretanja onih koji dolaze te im tako pružali svu ostalu potrebnu pomoć.'

Učitelj tjeleovježbe također je bio i voditelj izviđača. Ustrajao je na tome da dječaci iz naše škole budu uključeni u izviđački kamp i pomažu ljudima koji dolaze na sajam. Meni se posebno obratio: 'Raju! Ti moraš biti voditelj izviđačkog kampa.'

Usprotivio sam se kazavši: 'Gospodine! Svi su oni stariji od mene. Kako ja mogu nadzirati te dječake? Ja to ne mogu.' Ali svi su dječaci i učitelji jednoglasno podupirali zamisao da ja budem voditelj izviđačkog kampa.

Sljedećeg dana je naš učitelj tjelovježbe pozvao dječake i dao nam upute kako bismo trebali odjenuti košulju žućkastosmeđe boje i kratke hlače, kožni pojas i imati zviždaljku. Isto je tako ustrajao na tome da svaki od nas obuje čizme i da nosi štap i luč. Kako ću osigurati sve to? U džepu nisam imao ni novčića.

Dvojica mojih prijatelja iz razreda, Ramesh i Suresh i ja obično smo zajedno sjediti u klupi koja je bila predviđena za trojicu, tako da bih ja sjedio u sredini a oni sa strane. Ramesh je bio sin bogatog financijskog službenika. Bio je visok kao i ja. Otišao je svojem ocu i zamolio ga: 'Oče, ja jako volim odjeću žućkastosmeđe boje. Molim te daj mi sašiti dvije košulje i dva para kratkih hlača.' Nije otkrio namjeru da je drugi par odjeće namjeravao dati nekome drugome.

Sljedećeg je dana donio jednu košulju i kratke hlače u platnenoj vreći i stavio pod moju klupu zajedno s napisanom porukom na komadiću papira na kojem je pisalo: 'Raju! Ti si moj brat. Ako ti ne smeta, molim te uzmi ovu odjeću. Nemoj mi ju vraćati. Ako to učiniš osjećati ću se vrlo loše i počinim ću samoubojstvo.'

Moje je pravilo bilo da ne prihvaćam nikakve darove od nikoga. Čvrsto sam vjerovao da prijateljstvo među ljudima neće trajati dugo ako će se temeljiti na odnosu davanja i primanja. Zato sam vratio odjeću napisavši poruku: 'Ako želiš da ti i ja i dalje ostanemo dobri prijatelji, molim te uzmi ovu odjeću natrag.' Ramesh je na moje inzistiranje ostao u suzama. Protiv svoje volje uzeo je odjeću natrag.

Svi dječaci koji su se prijavili za sudjelovanje u izviđačkom kampu sljedećeg su dana trebali krenuti iz Pushpagirija. Čekalo ih je hodanje na udaljenosti od 17,5 kilometara, budući da u to vrijeme tim putem nisu redovito prometovali. Svaki je dječak dao prilog od 5 rupija na ime pokrića troškova koji će se javiti tijekom boravka, ali ja nisam imao novca, čak niti jednu paisu. Zato sam smislio plan. Svoje sam knjige uvijek držao čistim i urednim. U to je vrijeme mali broj dječaka imao priliku nabaviti nove knjige kada bi prešli u viši razred. Zato su obično nabavljati rabljene knjige uz nižu cijenu. Jedan mi je siromašni dječak prišao kako bi kupio moje knjige. To su bili teški udžbenici čak i za niže razrede iz predmeta kao što su povijest, zemljopis, građanske dužnosti i tome slično. Moje su knjige koštale 18 rupija i izgledale su kao nove. Dječak nije mogao platiti tu cijenu. Rekao sam mu: 'Nemoj tugovati. Daj mi pet rupija i nosi knjige.' Dječak je bio vrlo sretan i istog mi je trenutka isplatio traženi iznos.

U to su se vrijeme papirne novčanice koristile vrlo rijetko, tako da mi je cijeli iznos isplatio u sitnim kovanicama koje su bile umotane i komadić tkanine. Bile su zavezane u komad tkanine koja je bila tako stara da nije mogla podnijeti težinu novčića. Novčići su se prosuli po cijeloj sobi i pri tome stvorili veliku buku. Čuvši buku, domaćica je došla u sobu i upitala: 'Odakle ti sav taj novac? Jesi li ga ukrao iz mojeg sanduka?' Počela me je koriti.

Objasnio sam joj: 'Ne, majko! Ovom sam dječaku prodao svoje knjige. On mi je dao te novčiće.' Siromašni dječak, koji je bio svjedok tom nemilom događaju, rekao je: 'Majko! Ja sam dao te novčiće Rajuu kao naknadu za knjige koje sam od njega kupio.'

Gospođa nije vjerovala njegovim riječima tako da je i njega kaznila. Uzela je sav novac tako da sam ostao bez i jednog novčića.

Dječaci koji su se pridružili izviđačkom kampu svi su bili bogati i dobro odjeveni. Došli su do moje kuće i povelili me sobom. U okolnostima u kojima sam se u tom trenutku našao nisam bio u mogućnosti da im se pridružim. Ako bih im rekao da imam vrućicu, donijeli bi toplomjer i izmjerili mi temperaturu. Ako bih im kazao da me nešto boli, odveli bi me liječniku koji bi me pregledao. Zato sam im kazao: 'Boli me trbuh. Danas ne mogu ići s vama.'

Dječacima je bilo žao i nevoljko su se uputili u izviđački kamp bez mene. Nešto kasnije, krenuo sam i ja za njima pod svjetlom mjesečine. Hodao sam i hodao i u zoru stigao u Pushpagiri. Bio sam jako umoran nakon što sam prohodao 17,5 kilometara u jednom komadu. Bio sam gladan i žedan. Želio sam oprati ruke i isprati usta i posvuda naokolo sam tražio vodu. Nigdje u blizini nije bilo vode. U blizini se nalazio spremnik u kojem je bila voda namijenjena za pranje krava i bikova. Ta je voda bila vrlo prljava. Kako nisam imao druge mogućnosti, umio sam se tom prljavom vodom i malo popio kako bih utažio žeđ. Tada sam primijetio da je netko na spremniku ostavio paket cigareta i novčić od jedne anne. Meni cigarete nisu bile ni od kakve koristi. Zato sam ih bacio. Uzeo sam novčić od jedne anne i razmijenio ga za sitnije novčiće, *bottu*. Na povratku, primijetio sam jednog čovjeka koji je sjedio uz rub ceste i igrao karte koje su bile rasprostrte ispred njega na komadu tkanine. Pozivao je prolaznike da stave ulog i klade se na karte, vičući: 'Pik, tref, karo, i tako dalje.' Pozvao je i mene govoreći: 'Raju! Ti si sretne ruke. Dođi, dođi! Uloži nešto na kartu koju sam izabereš i ja ću ti dati dvostruko ako pobijediš.' Nema sumnje da se radilo i kockanju, ali u tom trenutku ja sam bio bespomoćan. Stavljao sam po jedan novčić svaki puta na drugu kartu. Svaki puta bih dobio i osvojio dvostruki iznos od onog koji sam uložio. Igrao sam igru dok nisam sakupio 16 anna. Tada sam odlučio da je to dovoljno i prestao sam igrati te se vratio s novcem koji sam zaradio.

Kako sam bio gladan, za jednu *bottu* kupio sam tri doše. U to se vrijeme moglo kupiti jednu došu sa jedan dammidi, koji je imao vrijednost 1/3 bottua. Na taj način sam se prehranjivao uz trošak od dva *bottua* dnevno jedući doše. Iako sam služio i obavljao poslove kao i svi ostali dječaci, u dubini svog srca bio sam svjestan činjenice da je kladenje i kockanje loša navika i da se nisam trebao time baviti iako sam bio u nuždi. Bila mi je poznata priča o Dharmaraji koji je izgubio sve, uključujući i svoju ženu, braću i kraljevstvo u Mahābhārati.

Na samom kraju izviđačkog kampa ostao mi je samo jedan *bottu*. Kupio sam nešto slatkiša, voća, cvijeća, kumkuma i nekoliko narukvica za ženu mojeg brata. Seshama Raju, stariji brat ovog tijela bio je otišao na tečaj za učitelje i upravo se vratio. Čim sam ušao u kuću, primijetio sam da u bilježnici crta crte uz pomoć drvenog ravnala. Bio je silno ljut zato što je njegova žena morala u mojoj odsutnosti tri dana sama nositi vodu i zato je bila jako umorna. Ponudio sam joj slatkiše i voće koje sam kupio u Pushpagiriju, ali ih je ona bacila na pod. Čak je odbila primiti i kumkumu.

Na to se Seshama Raju jako razljutio. Uzeo je ravnalo i istukao me njime po dlanovima, pa je ravnalo puklo na tri dijela. Moji su dlanovi natekli. To što se dogodilo nisam kazao nikome. Stavio sam obloge od tkanine namočene u vodu na otekle dlanove. Sljedećeg dana je sin Seshama Rajua umro. Poslao je telegram ocu da odmah dođe. U to vrijeme u Puttaparthiju nije bilo poštanskog niti telegrafskog ureda. Telegram je bio poslan u Bukkapatnam odakle bi ga glasnik odnio u Puttaparthi. Pedda Venkapa Raju, otac ovog tijela, običavao je redovito odlaziti u Bukkapatnam nabavljati sve što je potrebno za sajam koji se održavao u selu. Tamo je vidio telegram koji mu je bio upućen i istog je trenutka požurio u Kamalapuram. Prvo je razgovarao s članovima obitelji, a nakon toga je upitao zašto su moji dlanovi otekli i povezani.

Pokušao sam mu objasniti da je to što se dogodilo zanemarivo objasnivši mu da sam nesmotreno udario vrata i da se nije dogodilo ništa ozbiljno. Susjeda se na to uplela i ispričala Peddi Venkapi Rajuu: 'Gospodine! Nije to što se dogodilo usamljeni slučaj. Vaš stariji sin gotovo svakodnevno tuče dječaka. Nas sve silno boli to što moramo biti svjedoci njegovoj patnji.'

Seshama Raju se često jako ljutio na mene jer se njegova žena stalno žalila govoreći da ne izvršavam svoje dužnosti, da ne obavljam poslove koji su mi namijenjeni, da nisam napravio ovo ili ono... Moje svakodnevne dužnosti u njihovom domu sastojale su se u tome da priprelim toplu vodu za kupanje, da svako jutro, ranom zorom skuham kavu za Seshama Rajua i njegovu ženu te da obavljam razne druge poslove, a najvažnije od svega da dva puta dnevno donosim pitku vodu, svako jutro i navečer iz kanala koji je bio dosta udaljen od kuće. Kako bih uspio posvršavati sve te poslove i redovito polaziti školu morao sam ustajati vrlo rano ujutro, oko 3 sata.

Usprkos tom zahtjevnom rasporedu bio sam jako sretan jer su ljudi u selu po prirodi bili dobri i jako su me voljeli. Svakodnevno su se, s izrazima iskrene skrbi i pažnje, raspitivali o tome jesam li dobro. Jako su voljeli moje pjevanje. Kada sam otišao u Pushpagiri kako bih se pridružio izviđačkom kampu, sve su te svakodnevne obveze i poslovi stajali. Iako su suseljadi bili puni obzira prema meni zbog svog tog posla kojeg sam morao obavljati i moje dobre naravi, članovi obitelji Seshama Rajua nisu se mogli pomiriti s mojom odsutnošću i poremećaju do kojeg je došlo u obavljanju svakodnevnih poslova. Vikali bi na mene kada bih malo zakasnio donijeti vodu. Naravno ja ne bih obraćao pažnju na svu tu viku i strpljivo bih, kao i uvijek, obavljao svoj posao.

Otac mi je kazao tijekom noći da mora izići iz kuće kao bi obavio prirodne potrebe. Nije bilo svjetla. Posvuda je bila tama. U jednoj sam ruci ponio malu petrolejsku svjetiljku, a u drugoj vrč s vodom i pošao s njime do mjesta gdje smo mogli biti sami. Stavio sam svjetiljku i vrč na zemlju i krenuo kako bih se vratio, ali on me uhvatio za ruku i s izrazom velike patnje kazao: 'Sathya! Jesam li te ja ikada, tijekom svih ovih godina, udario? Ovdje se nalaziš u rukama tih ljudi i strašno patiš. Moraš otići iz ove kuće. Pođi sa mnom! Rano ujutro ćemo napustiti ovo selo.'

Pokušavao sam ga umiriti govoreći: 'Nije u redu da ih napuštam, pogotovo ne sada kada su pogođeni tugom zbog smrti njihovog sina. Molim te, prvo idi ti sam. Ja ću doći kasnije.' Nakon toga je otac nerado otišao za Puttaparthi.

Kada je stigao kući ispričao je majci o ovdašnjim prilikama. Nije mogla svladati svoju tugu i plakala je zbog položaja u kojem sam se našao. Kazala je ocu: 'Sathya je jako dobar dječak. Niti jednom ga nisam udarila. Vidim da ga Seshama Raju danas tuče svakodnevno slušajući ono što drugi govore. Ja to više ne mogu podnijeti. Pronaći ćemo način da možemo nekako podizati Sathyu, ako treba prodavat ćemo sol. Ne bi smio ovisiti o drugima koji će ga uzdržavati. Molim te, idi i vrati Sathyu natrag u naš dom.' Otac joj je pokušavao objasniti kako to nije u njegovoj moći, ali ona je ustrajala. Poslao je telegram: 'S majkom je ozbiljno, vrati se u Puttaparthi.' Nisam mogao ništa drugo već se vratiti u Puttaparthi.

U Kamalapuramu je u to vrijeme živio trgovac imenom Kotte Subbanna koji je prodavao dobro poznati tonik namijenjen djeci pod nazivom 'Bala Bhaskara'. On je meni i ocu dao nešto tog tonika za naš put u Puttaparthi, budući da ni otac ni ja nismo imali novca. Teško smo stigli do Anantapura. U Anantapuru je živjela obitelj odvjetnika koja je bila veoma dobra. Cijela je obitelj bila predana Svamiju. Pozvali su nas u svoj dom na ručak.

Pojeli smo ručak u njihovom domu i na kraju smo se vratili u Puttaparthi. Čim smo ušli u našu kuću, majka me je uzela za ruku i kazala: 'Još uvijek su otečene. Boli li te?' Nakon toga mi je dlanove namazala lijekovima koje su pripremali kod kuće kao i kremom pripremljenom od mekinja riže i isto tako je stavila obloge od tople vode. Sirota žena! Dala je sve od sebe kako bi me oraspoložila. Svi koji bi me vidjeli zaplakali bi vidjevši moje otečene dlanove. Kazao sam im: 'Nema razloga za brigu, sve je zacijelilo.'

Od tada sam odlučio za stalno ostati u Puttaparthiju. Seshama Raju nas je došao posjetiti tijekom praznika. Otac i majka su ga jako korili govoreći: 'Poveo si ovog dječaka sa sobom kako bi stekao obrazovanje, a podvrgnuo si ga velikoj patnji. Kakvo je to obrazovanje? Odlazi! Nećemo ti dati čak ni hranu!'

Nakon toga je Seshama Raju bio premješten u Uravakondur. Ponovno me je poveo sa sobom kako bi me tamo prijavio u srednju školu. Tamo su bili dobri učitelji, posebno Sri Tamiraju i još jedan imenom H. S. Ramana koji nas je poučavao engleskom jeziku. Bio mi je jako sklon tako da me je često vodio u svoj dom. Ne samo ta dvojica već svi naši učitelji bili su vrlo susretljivi prema meni jer sam bio dobar pjevač i moj je glas bio vrlo milozvučan. Jednog su me dana tijekom svečanosti doveli na pozornicu i zamolili da otpjevam pjesmu. Otpjevao sam im:

*Uzmite povrće koje volite, po izboru, u vrijednosti jedne ane
Uzmite brinjal, jer oni su vrlo ukusni
Bunar je dubok i teško je iz njega izvaditi vodu
Isto tako je teško zaboraviti i život u Uravakondur.*

(stihovi na telugu)

Svi moji učitelji pohvalili su pjesmu i čestitali mi na tomu što sam ju otpjevao. Kasnije su me zamolili da otpjevam svakodnevnu molitvu onima koji su se okupili na svečanosti. Otpjevao sam:

*S vremena na vrijeme čuje se prodoran odjek trube -
Čuvši Tvoje velikodušne riječi
Hindusi, budisti, jainisti, parsi, muslimani i kršćani
Prilaze Tvojem tronu s istoka i sa zapada
Stvarajući cvjetni vijenac ljubavi
Slave Tebe koji ujedinjuješ cjelokupno čovječanstvo!
Pozdravljaju Tebe koji upravljaš sudbinom Bhārata!
Slava Tebi! Slava Tebi!*

To je bila naša pjesma molitve koju sam obično pjevao svakoga dana kada bi se okupili svi iz škole. Učitelji naše škole običavali su tijekom tih okupljanja stajati s obje strane pored mene i tijekom mojeg milozvučnog pjevanja tekle bi im suze radosnice. Imao sam veoma dobar glas.

Jednoga sam dana objavio ljudima koji su me okruživali kako je vrijeme da napustim školu a isto tako i dom te da se posvetim poslanju zbog kojeg sam došao kako bih olakšao patnje čovječanstva. Svoju istinsku prirodu objavio sam na sljedeći način:

*Znajte da sam ja Sai, zaista
Odbacite svoje svjetovne odnose
Odustanite od nastojanja da Me u tome spriječite
Svjetovne Me vezanosti ne mogu više zaustaviti,
Nitko, bez obzira na to kako velik bio, ne može Me zadržati.
(stihovi na telugu)*

Svi su glasno jecali ne mogavši podnijeti da će se od mene rastati. Ravnatelj naše škole, gospodin Laksmipathi proglasio je taj dan praznikom. Svi, uključujući i učitelje, čak i sve ostale, osjećali su veliku tugu zbog moje odluke da ih napustim.

Sljedećeg dana su jednog dječaka, koji je bio musliman, zamolili da dođe na pozornicu i da otpjeva molitvu. On je isto tako bio dobar pjevač i njegov je glas bio melodiozan. U trenutku kada se popeo na pozornicu svladali su ga osjećaji i počeo je nekontrolirano plakati ne mogavši podnijeti to što se morao od mene rastati. Sjeo je i kazao kako nije u stanju otpjevati molitvu. Od tada pa nadalje prestala se pjevati dnevna molitva. Umjesto toga, ravnatelj škole se obratio s nekoliko riječi i time bi završilo okupljanje.

Od tada sam prestao sa školovanjem. U vrijeme kada sam prekinuo svoje obrazovanje bio sam u trećem razredu više škole, odnosno u osmoj godini školovanja, no ljudi oko mene su počeli pitati što se dogodilo s mojim školovanjem, jesam li stekao diplomu i tome slično. Počeo sam pisati pjesme i držao sam se podalje od ljudi. Često sam boravio u tišini. Čak i kada bih se nalazio u kući, ponašao bih se na taj način. Obično bih dolazio kući samo da uzmem hranu, a nakon toga bih opet odlazio van i

sjedio bih na pješćanim obalama rijeke Chitravathi. Na obali rijeke nalazi se brežuljak na koji sam se penjao i tamo bih sjedio u tišini.

Neki ljudi, uključujući i djecu iz okolnih sela, a također i iz Uravakonde, običavali su posjećivati tog 'Sai Babu'. Subbamma im je obično pripremala i posluživala hranu. Silno se veselila svojem služenju misleći pri tome kako poslužuje Svamijeve prijatelje iz razreda. Od tog je vremena broj ljudi koji posjećuju Svamija strelovito porastao.

Jednom je prilikom maharaja Mysorea, Jayahamaraja Wodayar stigao svojim automobilom. Cesta koja je bila prikladna za vožnju automobilom bila je izgrađena samo do Penukonde. Od Penukonde do Karnatanagepallija je zato morao putovati volovskom zapregom, a do Puttaparthija je nastavio pješice. Obratio mi se molećivim glasom: 'Svami! Zašto si stvarš poteškoće boraveći ovdje u Puttaparthiju? Molim te, dođi u Mysore. Dat ću izgraditi kuću za tebe.' Odgovorio sam mu: 'Drvo mora izrasti na mjestu na kojem je rođeno. Ako ga iščupamo i presadimo na neko drugo mjesto, ono neće više rasti. Stablo mora rasti na mjestu na kojem je izniklo.' Maharaja je bio veliki poklonik. Svakoga bi dana posjećivao hram u Chamundeswari ujutro i navečer i pjevao bi pjesmu koja je posebno bila skladana u slavu božice Chamundeswari.

Jednom je prilikom maharaja Mysorea ponovno posjetio Puttaparthi. U to je vrijeme auto cesta već bila izgrađena od Penukonde do Bukkapatnama. Telefonom je nazvao upravitelja države Andra Pradesh i kazao: 'Zašto ne izgradite dobru cestu kojom bi se moglo doći do Puttaparthija? Koliko je novca potrošeno na razne manje važne stvari! Molim vas da poduzmete sve kako bi se odmah izgradila dobra cesta do Puttaparthija.'

Upravitelj je u vezi s time obavijestio Vladu i nakon dugotrajne prepiske glavni je inženjer imenom Tiruvannai Iyengar konačno poslan kako bi izvidio na koji način izvesti taj projekt. Planirano je da se izgradi cesta koja bi bila prečac izravno do mandira, a da se ne križa sa ulicom Chitravathi. Maharaja Mysorea ponudio je kako će snositi cjelokupne troškove projekta. Prije no što je započeo s radovima, glavni je inženjer pregledao područje putujući volovskom zapregom. Utvrdio je kako rijeka okružuje mjesto s tri strane te da je samo četvrta strana slobodna kako bi se tamo izgradila cesta. Ovdje je ostao tri-četiri dana i do mandira je stigao tim putem vozeći se u volovskoj zaprezi. Utvrdio je koji će biti pravac ceste i poslao je konačni plan da se tim smjerom izgradi asfaltirana cesta, a da se kroz brijeg koje se našao na putu iskopa prolaz.

Na kraju je bila dovršena cesta kojom se izravno moglo stići do mandira u Puttaparthiju. a da se pri tome ne dira rijeka Chitravathi. Kada je cesta bila dovršena, velik je broj ljudi, među njima i radže i maharadže uključujući i članove njihovih obitelji, počeo dolaziti u Puttaparthi. Među njima je potrebno spomenuti radže Bobbilija i Venkatagirija. Oni su sobom donosili i šatore te boravili u njima. Postupno je broj ljudi koji su počeli posjećivati Puttaparthi znatno porastao. Ljudi iz sela koja okružuju Puttaparthi prepirali bi se s njima govoreći: 'Ne bismo li i mi mogli vidjeti, čuti i razgovarati sa Svamijem? Je li on predodređen samo za radže i maharadže?' Umirivao

sam ih govoreći kako su oni svi moji poklonici te da ne pravim nikakve razlike između onih koji su bogati ili siromašni.

Kasnije su radže iz Bobbilija, Trivandruma i mlađi brat radže iz Trivandruma, koji je bio filmski redatelj, učinili puno toga kako bi poklonicima koji su se okupljali bilo ugodnije, izgradivši za njih kuće. Bivši ministar države Andra Pradesh, pokojni dr. Bezwada Gopala Reddy izgradio je bolnicu u Puttaparthiju. Usprkos zahtjevnom poslu kojeg je obavljao kao glavni ministar, redovito je posjećivao Puttaparthi. To je nastavio činiti i do svoje smrti. Prisustvovao je svim zbivanjima koja su se odvijala u Prasanthi Nilayamu. S vremenom su milijuni poklonika iz svih dijelova Indije i svih dijelova svijeta počeli dolaziti u Prasanthi Nilayam.

Zapravo, nisam došao održati govor o nekom određenom Bogu. Bog je samo jedan bez obzira na ime i lik koji mu ljudi pripisuju. Cilj je jedan i Ljubav je jedna. Imena i likovi mogu biti različiti. Neki Boga mogu nazivati istinskim Sebstvom - *ātman* a neki drugi ga nazivaju *oī*. No, to je isto. Imena kao što su Rāma, Kōṣhīa, Govinda, Nārāyaṅa i neka druga mogu se razlikovati, ali Bog je samo jedan. Možete promišljati o bilo kojem imenu, ali Bog je samo jedan. Upanišade objavljuju: 'Poštuj majku, oca, učitelja i gosta kao Boga.' Na prvom biste mjestu, i prije svega, poštujte svoju majku. Ona je izuzetno značajna!

*Obzirnost je istinska ljepota ove svete zemlje, Bhārata-
Slatki osjećaj koji struji ovom zemljom osjećaj je ljubavi prema
vlastitoj majci.*

(stihovi na telugu)

Čak i kada se majka i sin nađu na sudu u sporu oko vlasništva, majka će kazati sucu: 'On je moj sin,' a sin će kazati: 'Ona je moja majka.' Odnos između neke osobe i njezinih roditelja je stalan. Pa i kada fizičko tijelo prestane postojati, vezanost uz majku i dalje ostaje. Majka je majka. Ne može postojati veći, uzvišeniji i slađi osjećaj od majčinstva.

Mnogi mi ljudi pišu pisma i obraćaju mi se kao 'majko Sai'. Obraćaju mi se kao majci koju štiju. I ja se isto tako svima vama obraćam sa 'djeco'.

Izvor: <http://www.sathyasai.org/discour/2009/d090927.html>

Prevela s engleskoga:
Jarmila Hanuška